

Учительтъ и работникътъ си стиснаха ржцѣтъ.

— Добрѣ. А сега не искате ли да видите дѣцата си?

— Е, че азъ не ги зная дѣ сж. — Смути се бащата.

— Тѣ сж у мене, азъ ги прибрахъ.

— Господинъ учителю, какъ ще ви се отплатя?

— Като бждете добъръ баща на дѣцата си. Хайде, че тѣ ще си легнатъ.

Тѣ се изкачиха по стълбата. Зафировъ се окашля и каза: — „Слава Богу, че повече тѣ не сж на улицата“. На послѣднѣото стжпало той повика: „Петре, Иосифе!“ и се прислуша. Но въ стаицата се чу страшенъ викъ:

— Той, той! . .

Послѣ се свали нѣкакъвъ столъ, отвори се прозорецъ и наново всичко отихна.

— Петъо, Иоска!

Никакъвъ отговоръ. Въ стаята бѣше тъмно и глухо.

— Господи, че тѣ избѣгали на покрива, извика учительтъ. — Петре, каза той, като подаде глава прѣзъ отвореното прозорче. Но бѣгълцитѣ го не слушаха и пълзѣха нагорѣ по снѣжния покривъ, безъ да смѣтатъ, че могатъ да паднатъ на улицата.

— Иосифе, по-бърже, че ще те хване! — се чу гласа на Петра.

Напраздно ги уговаряше учительтъ да слѣзятъ въ стаицата. Най-послѣ той помоли бащата да се върне и го чака долу, защото дѣцата се боятъ отъ него.

— Той излѣзе вече. Върни се, Петре — извика му учительтъ.